

Mihailo Bodiropa

Mahagonija

Majski hrošči trepetaje kažejo šest in petindvajset popoldne.

Kako zelo sem nesrečen.

Pa tudi gospodična ob naslanjalu. Otožna je kakor jaz.

»Želite robček, gospod?«

Zaželel sem si tako velikega robca, da bi se preprosto zavil vanj in spal, ona pa je držala v roki papirnato listje, v smešni blede roki z majhno bradavico na prstu – drobčenim živim prstanom.

»S kom ste se poročili, gospodična?«

Popolnoma je zardela. Koliko pisanih premočenih ljudi in tramvaj, na katerem se lesketa vodni prah – in ulice, skozi katere gremo, z avtobusi, večjimi od hiš.

Pisana štiriletna malčica na stopnicah pred mojo hišo:

»Stric, imaš uro?«

»Imam.«

»Mi jo daš?«

Ponudim ji zdaj že škatlico megle. Gleda me, nasmejana, in reče:

»Saj tiktaka: tik-tak.«

»Kot ti.«

»Hvala, stric.«

Sanje so zelene, ona pa je v njih veverica in drobi orehe, ti pa čudno pokljajo v njenih dlaneh: cin-cin!

»Boš vstopila?«

»Bom.«

»Pa se me ne bojiš?«

»Le zakaj naj bi se bala? Močnejša sem od tebe.«

V zelenih sanjah ona sanja volka z dojenčkom v naročju in pisano deklico, kako skače v roke in se vrti na vrtiljaku, nenavadno veliko goslenico, ki ji kuka pod obleko, lilijo in moder med, z ure. Ura reče: tik-tak. In jabolko se posveti v spanec.

»Stric!«

»Ja?«

»Se poljubiva, zdaj ko odhajaš?«

»Kam pa grem?«

»Domov.«

Samo malo prijatelja sem bil in nič več. Želel sem ji reči: zdravo, kje je tvoj očka? Ti pa veš: ni tvoj očka. Reče: jočem.

Prosim te, samo to, babica. Ta neumnica pravi: počepnila sem in sirotica sem polna polžev. Ni me poljubil močnejše od peščenega zrnca, jaz pa sem mu naštela vse svoje nevesele in nepozabljene, naj se nauči crkniti od mojega prezira. Sovražim ga z njegovim nabreklih pestičem.

Babica, začaraj jo. Vijolične koščice po seskih in zenicah. Ladja, ki joče, in rdeči avtobus s svojim otožnim pa-pa in glasbenik petelin na strehi, medtem ko poje parampampa ali: pa-pa.

Mar se ne vračava v isto mesto? Sneža spi tu, v tem mestu, pa-pa, spi.

»Ti si izgubljena, tudi zrnca upanja, mame ni. Zdaj si polžica.«

»Vem. Vse je smešno in zelo vseeno.«

Ko bi vsaj umrla, z rdečimi jagodami in čokolado v krvi in s smetano.

»Če boš vljudno poprosil boga, ti podarim petico iz matematike.«
Vzameš križec in ga ljubkuješ, tudi to je zadosti.

»Kaj pa Mahagonija?«

»Mahagonija je modra vila.«

Snežo, Snežkico in Sanjo.

Srečal sem svojo dušo; oči zapira kot sneg, davi se v ogledalu, vedno bo imela štirinajst let in bo zbirala štirinajstletne zaročenke, črno in dve svetli, avtomobilčke, razposajene babice, oblake v krilih, slamice in punčkinе nasmehe, zajčke, veverice, majske hrošče. Muhe z rožnatim obrazom.

V hišicah za preoblačenje, narejenih iz cvetja in pod figovci. Gospodična, utrujena kot vrt. In deklica, ki sanja zelenega mucka in ga sprašuje:

»Imaš fanta?«

»Imam.«

»Kako mu je ime?«

»Tako kot tebi.«

Prevedla Sandra Rekar